

Over de rand

Meredith Wild bij Boekerij:

De Bridge-serie

Op mijn knieën

Door het vuur

Over de rand

Meredith Wild

Over de rand

Deel 3 van de *Bridge*-serie

ISBN 978-90-225-8601-3

ISBN 978-94-023-1243-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridge Series #3: Over The Edge*

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2016 Meredith Wild

© 2016 Waterhouse Press, LLC

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

OLIVIA

De zwart getinte muren van de tunnel raasden aan weerszijden van de metro voorbij. De vreemde geur van het voertuig – mechanisch en gasachtig tegelijk – botste met de sterke lucht van te veel lichamen in een te kleine ruimte.

Aan de andere kant van het rijtuig stond een groepje tienermeisjes in uniforms luid te kletsen. Een paar mannen van middelbare leeftijd hielden zich vast aan de pilaren in het midden, hun blik aan hun mobiele telefoons gekleefd. Een vrouw met lang peper-en-zout-kleurig haar zag er moe en afgeleefd uit, alsof ze de hele avond al in de metro had gezeten. Gezamenlijk vormden we een potpourri van de menselijke cultuur, ingeblikt in smorend metaal.

Ik kromp ineen toen ik een warme hand op de mijne voelde en keek snel naar beneden. Het kleine meisje naast me – ze kon niet meer dan vijf jaar oud zijn – liet haar vinger over de platina bedel om mijn pols glijden. De Tiffany-armband was een cadeau van mijn ouders geweest.

‘Wat mooi.’ Haar prachtige bruine ogen werden groot toen ze glimlachte.

‘Bedankt,’ zei ik, en ik beantwoordde haar lieve lach.

Ze was mooi voor haar jonge leeftijd, een echte schoonheid. Maar toen ik beter keek, zag ik het vuil onder haar vingernagels en de gerafelde randjes aan haar kleren. Naast haar zat een vrouw die volgens mij haar moeder moest zijn. Talloze fijne lijntjes vormden een spinnenweb op haar gebruikte huid, daar getekend door haar leven en leeftijd. Ze keek even

naar haar dochter en toen naar mij, waarna ze tegen het meisje een stroom woorden vol stembuigingen en afkeuring uitte die ik niet verstond. Snel trok het kleine kind haar hand weg en richtte haar blik op de vloer.

Niemand had het ooit tegen me gezegd, maar om mij heen hing een wolk vol privilege. Daar was ik zeker van. Mijn opvoeding droeg ik overal met me mee. En die waarheid maakte New York City zowel de beste als de afschuwelijkste plek om mijn thuis te zijn. Elke dag ontmoetten enorme rijkdom en enorme armoede elkaar in deze stad. Ik had geprobeerd een tussenvorm te vinden, maar ook ik had altijd maar één manier van leven gekend.

Eenmaal bij mijn halte stapte ik uit en liep via het volle station de drukke straat op. Met een zucht liet ik de publiekelijke lucht die zich de afgelopen tien minuten in mijn longen had genesteld ontsnappen. Het was nog vroeg en het koele briesje blies door mijn dunne blouse heen. Ik deed een poging mijn blazer om me heen te trekken, maar daar was hij niet voor gemaakt.

Eenmaal de hoek om zag ik het gebouw al, want het eerste-klas onroerend goed lag slechts een blok van de metro verwijderd. Dit was waar ons nieuwe fitnesscentrum gevestigd werd, het project waar mijn broers en ik al maanden mee bezig waren.

Cameron en Darren hadden me laten weten dat deze week de wanden geplaatst zouden worden. Hoewel ik niet veel ervaring met bouwplaatsen had, maar wel betrokken was geweest bij het ontwerp en de indeling van onze tweede sportschool, wilde ik weten hoe het met de renovatie ging.

Voor de ingang bleef ik staan. Boven de deur hing een bord waarop stond: *Toekomstige vestiging van Bridge Fitness, een*

Donovan-project. Trots welde in me op toen ik dacht aan alles wat mijn broers met deze onderneming bereikt hadden, en dat zonder de financiële steun van onze ouders. Cameron en Darren verdienden hun eigen kostje, ook al was onze familie zo rijk dat dat absoluut niet nodig was.

Eenmaal binnen rechte ik mijn rug wegens een ander soort trots. Er werden inderdaad wanden geplaatst. Net na de ingang schermde een regelmatig geplaatste rij balken de rest van de sportschool af. Ik had urenlang samen met de architect de blauwdrukken doorgenomen. Die wand hoorde daar niet te zijn. Desalniettemin was een werkmans bezig de ene spijker na de andere erin te slaan.

‘Die wand hoort hier niet,’ zei ik met een gebaar naar de storende planken.

De timmerman keek me aan en gebaarde toen naar de andere kant van de ruimte, waar twee mannen stonden te praten. ‘De baas is daar als u ’m wilt spreken.’

Zonder aarzelen liep ik op de mannen af. ‘Pardon,’ zei ik duidelijk, mijn ergernis nauwelijks verbergend.

Beide mannen wendden zich tot me. De oudere van de twee had gemillimeterd grijs haar en vriendelijke bruine ogen. De jongere man verstrakte toen hij mij zag. Zijn blauwe ogen gleden langzaam over mijn lichaam. Opnieuw trok ik mijn blazer dicht om me heen. De koele ochtendlucht had mijn tepels zowat bevroren en dat was duidelijk zichtbaar voor iedereen die niet blind was.

Ik schraapte mijn keel en besloot hem eens goed op zijn nummer te zetten. ‘We hebben een probleem.’

‘Wat is er mis, mevrouw?’ De oudere man fronste.

‘Ten eerste hoort dat een glazen wand te zijn. Zeg hem dat

hij ophoudt. Jullie verspillen mankracht en materiaal. Dit is niet wat in de opdracht staat.'

Nu deed de jongere man zijn mond open. 'En u bent?'

Ik kantelde mijn hoofd toen hij zijn ogen samenkneep. Die intense blauwe blik nam me zo intens op dat er een rilling over mijn huid gleed.

'Ik ben Olivia Bridge.' Ik nam niet de moeite mijn hand uit te steken. Hopelijk deed de naam een belletje rinkelen.

Hoewel ik een stuk kleiner was dan de breedgeschouderde man tegenover me, richtte ik mijn rug nogmaals. Hij kon zo uit een modetijdschrift gestapt zijn. Gebeeldhouwde jukbeenderen en een sterke kaak, gecombineerd met slordig donkerblond haar dat nonchalant over zijn voorhoofd viel en volle, goedgevormde lippen.

Maar goed, hij was een bouwvakker. Niet mijn type. Totaal niet, ondanks dat de manier waarop zijn simpele witte t-shirt aan hem kleefde een gespierd lichaam suggereerde. Zijn spijkerbroek paste hem ook uitstekend: strak rond de bovenbenen. De plaatsen waar hij zijn handen in zijn zakken had gestoken, tekenden zich duidelijk af – net als één specifieke plek daartussen. Snel richtte ik mijn blik op de witte stofplekken boven zijn knieën.

Eigenlijk kon ik mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik hem zo had staan opnemen. Het was duidelijk dat hij in elk geval geen enkel fatsoen had, want hij stond al tien minuten naar mijn borsten te staren.

Zodoende schraapte ik mijn keel om zijn aandacht opnieuw te trekken. 'Dit is mijn project. Ik heb aan dit ontwerp gewerkt.'

Mijn woede nam elke seconde verder toe toen hij me totaal niet onder de indruk bleef aankijken. Ik rolde met mijn ogen

en zuchtte. ‘Misschien moet ik jou niet hebben. Wie heeft de leiding hier?’

Hij trok een mondhoek op en liet zijn blik zorgvuldig naar de oudere man glijden. ‘Tom, wil jij dit afhandelen?’ Hij gebaarde naar me alsof ik het probleem was dat opgelost moest worden. ‘Ik ga kijken hoe het boven vordert.’

‘Natuurlijk.’ Tom wreef over zijn voorhoofd en leidde me de andere kant op. ‘Is dit de wand die u bedoelt?’

‘Ja, dit moest glas zijn. Helemaal, van de ene naar de andere kant. We willen dat mensen als ze binnenkomen de zaal zien, alles wat we te bieden hebben. Geen muur. Haal onmiddellijk die stijlen weg.’

‘Oké.’ Hij fronste. ‘Dan moeten de bouwplannen aangepast zijn.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Jullie hebben een blauwdruk. Waarom zouden jullie de bouwplannen wijzigen?’

‘Dit is een draagmuur, dus ik neem aan dat Will in plaats van de wand te versterken de bouwplannen heeft aangepast.’

‘Waarom zou hij dat doen?’

Hij lachte zacht. ‘Om te beginnen is het een stuk goedkoper.’

Ik fronste. ‘Het maakt me niet uit wat het kost.’ Mijn stem schoot omhoog. ‘Dit is niet wat we hebben afgesproken.’

Hij zuchtte. ‘Ik zal het met Will moeten overleggen.’

‘Wie is Will? Ik dacht dat jij de leiding had.’

Hij lachte en wreef opnieuw over zijn voorhoofd. ‘Nee, ik ben alleen de hoofdaannemer. Will Donovan is de baas. U hebt hem zojuist ontmoet. Hij is de eigenaar van het hele gebouw, dus zijn wil is wet.’

‘O.’

Shit. De man die ik voor een goed-uitziende bouwvakker had versleten, was Will Donovan, de investeerder en vastgoedontwikkelaar over wie ik mijn broers regelmatig had horen praten. Ik had hem nog nooit ontmoet – tot vandaag –, maar ik wist genoeg over hem om aan te mogen nemen dat ik hem waarschijnlijk kwaad had gemaakt. Nou, dat was dan pech voor hem. Ik zou mijn zin krijgen.

Met een hand op mijn heup liet ik mijn blik door de lege ruimte glijden. Eigenlijk zou ik het erbij moeten laten zitten, maar dat kon ik niet. Cameron en Darren – wij allemaal – hadden te hard gewerkt om nu de kantjes eraf te laten lopen. ‘Dan kun je me maar beter opnieuw aan Will voorstellen.’

‘Deze kant op,’ zei hij met een grimas, waarna hij me door een lange, nog niet afgewerkte gang naar de eerste verdieping leidde.

Will stond over een kookeiland gebogen dat vrijwel helemaal schuilging onder blauwdrukken. Toen we binnenkwamen, ging hij rechtop staan. Hij wisselde een snelle blik uit met Tom, maar ik kon er niet uit afleiden of de man nou geamuseerd of geïrriteerd was. Zijn lengte en de zelfverzekerde tred waarmee hij op ons af liep, brachten me danig aan het twijfelen.

‘Mevrouw Bridge, daar bent u weer.’

‘Dat klopt,’ zei ik kort. Nu ik wist wie ik voor me had, paste ik mijn toon aan.

Hij knikte naar Tom. ‘Ga maar weer aan de slag. Ik handel dit wel af.’ Hij keek weer naar mij. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Tom heeft uitgelegd dat het om een draagmuur gaat, maar ik ben niet tevreden. Dit is niet het ontwerp dat door ons goedgekeurd is.’

‘Cameron heeft me de ruimte gegeven creatieve aanpassingen te doen.’ Toen hij zijn armen over elkaar sloeg, bolden de spieren onder zijn t-shirt op. Het leidde me af van zijn laatste woorden.

‘Creatieve aanpassingen.’ Het was een vaststelling. Een verbijsterde vaststelling, dat wel. Dat kon Cameron toch niet gedaan hebben? ‘Ik begrijp het niet.’

‘Een deel van de investering zit in de bouw. Als ik aanpassingen moet doen om binnen het budget te blijven, dan doe ik dat.’

‘Daarmee doe je ons ontwerp en ons merk tekort. Hoe kunnen we je investering terugbetalen als je ons ontwerp verpest?’

‘Dat is wel een beetje dramatisch gesteld, mevrouw Bridge.’

Ik keek de open ruimte door en liep snel langs hem. Onder een wijde boog bleef ik staan. Het was een weelderige overgang tussen wat de keuken en de woonkamer van vermoedelijk een luxueus appartement zouden worden.

Met een gebaar naar de boog wendde ik me weer tot hem. ‘Was dit een draagmuur?’

‘Ja.’

‘Ik neem dat je daar een oplossing voor gevonden hebt?’

Eén mondhoek ging nauwelijks zichtbaar omhoog. ‘Klaarblijkelijk wel.’

‘Om het uitzicht te behouden?’ Ik trok uitdagend mijn wenkbrauwen op.

‘Dat uitzicht is meerdere miljoenen waard, mevrouw Bridge. Net als die ruimte. Het behoeft geen uitleg dat het budget ruimte laat voor zulke aanpassingen.’

‘Onze fitnesscentra zijn geen zweterige sportscholen voor atleten. Het zijn visueel aantrekkelijke instituten. Ze

verwelkomen onze leden en bieden inspiratie voor een gezonde levensstijl. We willen dat onze klanten dat ervaren zodra ze letterlijk een voet over de drempel hebben gezet.’

‘Ga met me uit eten.’

Hoewel mijn lippen vaneen weken, kwam er geen geluid uit mijn mond. Die verandering van onderwerp had ik niet zien aankomen. ‘Pardon?’

Hij liet zijn tong over zijn tanden glijden, alsof hij iets in overweging nam. ‘We kunnen de plannen bespreken. Ik waardeer je passie voor esthetiek. Het is vast mogelijk om overeenstemming te bereiken.’

‘Dat kunnen we nu ook. Ik zeg...’

‘Ik ben jullie enige investeerder en jij trekt mijn keuzes in twijfel. Je kunt doorgaan met me irriteren of we kunnen dit tijdens een etentje bespreken.’

Mijn wangen begonnen te gloeien toen hij op me af liep. Die kalme, zelfverzekerde passen werden steeds afleidender. Op een halve meter afstand bleef hij staan. Zijn energie en dominante houding bewogen me ertoe een stap achteruit te zetten, maar ik bleef staan.

‘Misschien moet ik het even met Cameron bespreken,’ zei ik. Helaas klonk het dreigement beveriger dan ik wilde.

‘Laat me maar weten wat het resultaat is,’ zei hij effen.

Ik hief mijn kin en ging in gedachten na wat hij daarmee bedoelde. Hij hoefde maar één goed geformuleerd telefoontje naar Cameron te plegen en Will zou ervoor zorgen dat ik hier pas weer voet over de drempel zette bij de opening. Ik wilde mijn ontwerp beschermen, maar Cameron zou weigeren het tijdspad van het project in gevaar te brengen. Een avondje uit eten in plaats van op de bank hangen en daarmee mijn zin

krijgen? Prima. De huidige aanpak leverde me toch niets op.

‘En de wand?’ Ik sloeg mijn armen over elkaar. Frustratie en fascinatie streden om voorrang.

Zijn ogen glinsterden geamuseerd. Misschien kwam dat door mijn vasthoudendheid, misschien doordat hij wist dat ik op het punt stond op zijn uitnodiging in te gaan.

‘Ik zal Tom zeggen de constructie ervan voorlopig stil te leggen. Als je me laat zitten, is hij morgenochtend dicht.’

Ik klemde mijn kaken op elkaar om maar niet te zeggen wat er eigenlijk in me opkwam. ‘Prima.’

Zijn glimlach toonde een rij perfecte tanden, wit en recht. ‘Ik laat je om 20.00 uur door een auto ophalen.’

WILL

Rijkelui-meisjes waren mijn zwakke plek. Misschien kwam dat omdat ik ongeveer mijn halve leven al bezig was met nieuwe manieren bedenken om hen op hun rug te krijgen, maar bovenal hield ik van hun lagen. Of het gebrek eraan, afhankelijk van het meisje in kwestie. In gedachten speelde ik altijd een spelletje: raden wat hun vaders deden, in welke buurt ze woonden, op welke scholen ze hadden gezeten. Van buiten deed ik net of dat soort dingen ertoe deden – zolang ik ze maar zover kreeg dat ze hun fatsoenlijke opvoeding lieten varen en mij hen zo hard mogelijk lieten nemen.

Mettertijd had ik ontdekt dat in ieder rijk meisje een slechte schuilde dat op de juiste man wachtte om naar buiten te komen. Ik, dus. Die man was ik.

Ik was van plan geweest Olivia Bridge op te halen bij haar herenhuis in Brooklyn en haar de hele weg naar het restaurant

met mijn ogen uit te kleden. Dat was dan een voorbode van alles wat ik met haar wilde doen. Met haar toestemming, uiteraard. Maar mijn vader had me weer eens gebeld, dus zat zij alleen in de auto en voerde ik thuis een gesprek dat ik niet wilde voeren. De hele week was het me gelukt mijn vaders telefoontjes te ontwijken, maar ik kon er niet onderuit blijven komen.

‘Hoe is het met je? Ik heb al een tijdje niets van je gehoord.’ In zijn woorden klonk geforceerde genegenheid door.

Ik rolde met mijn ogen en onderdrukte een zucht. Bill Donovan verspilde nooit tijd aan formaliteiten, dus hij moest wanhopig zijn me te spreken te krijgen.

‘Draai er maar niet omheen, pa. Wat wil je?’

Even bleef het stil. ‘Ik wil de mogelijkheden bespreken voor het geval dit onderzoek uit de hand loopt.’

Ik schudde mijn hoofd toen een vlaag van woede in me oplaaide. Hij had zich de ellende zelf op de hals gehaald. En helaas begon die ellende over te vloeien naar mij, ondanks dat ik jarenlang mijn uiterste best had gedaan onze bedrijven zo ver mogelijk uit elkaar te houden.

‘Denk je dat dat gaat gebeuren?’

Zijn stem klonk zacht en laag. ‘Ik weet het nog niet. We hebben de beste juristen erop gezet die we maar konden krijgen, maar als er een tenlastelegging komt, zijn we er geweest.’

Het onderzoek naar hem en zijn zakenpartners, dat zich richtte op de mogelijke verduistering van miljoenen via een lokaal goed doel, sleepte zich al maanden voort. Hoewel er flink over gefluisterd werd, had nog niemand een echte aanklacht ingediend. Als iemand dat wel deed en hij schuldig werd bevonden, zou hij alles terug moeten betalen en mogelijk zelfs een tijdje mogen doorbrengen in een van die verderop

in de staat gelegen 'gevangenissen', resorts speciaal voor rijkelui zoals hij en zijn vriendjes.

Erger nog zou de schade aan zijn reputatie in de bankierswereld zijn: onherstelbaar.

'Het was verdomme een goed doel voor arme kinderen. Had je geen andere mensen geld afhandig kunnen maken?'

Aan de andere kant van de lijn klonk een nietszeggend geluidje. 'Ik belde niet om het daarover te hebben, Will. Als ons iets ten laste wordt gelegd, zal het bedrijf eronder lijden en dan zijn we alle investeerders kwijt. Jij moet erbij komen tot de hele boel bedaard is.'

Al sinds hij eerder dit jaar samen met David Reilly dat hedgefonds had opgezet, probeerde hij mij erbij te betrekken. Weliswaar had ik wat cocktailfeestjes en lunches met investeerders bijgewoond, maar ik had geen interesse in die wereld. Ik had mijn eigen projecten.

'Je betaalt toch mensen om je bedrijf te runnen? Dan heb je mij niet nodig.'

'Jij bent de enige die ik vertrouw, zeker met het oog op de huidige omstandigheden. Trouwens, het is ook jouw geld.'

'Het geld boeit me niet.'

'Dat denk je alleen omdat je het nog nooit zonder hebt hoeven te stellen. Daar heb ik wel voor gezorgd.' Zijn woorden klonken als een telefonische kastijding: scherp, vol waarheid en met het gewicht van het jarenlange strijden dat nodig was om een luxeleven op te bouwen.

Onze relatie was altijd zakelijk geweest. Het was altijd over zakelijke aangelegenheden gegaan, zoals het geëffende pad naar succes, zakendoen, geldzaken. Over vrouwenzaken, die feitelijk neerkwamen op zijn persoonlijke, ietwat gekleurde

mening over de andere sekse en hun nut waar het op het bevredigen van persoonlijke lusten aankwam. Hij deed aan zaken, niet aan gevoelens, en zo was ik ook grootgebracht.

Volgens zijn eigen wet zou ik hem als een baksteen moeten laten vallen en doorgaan met mijn leven. En hoewel ik mijn best deed, kon ik geen empathie voor hem vinden: een lichte bezorgdheid en flinke irritatie dat hij zo onverantwoordelijk was geweest om gepakt te worden waren de enige emoties die ik bespeurde. En nu liep ik het risico bij zijn zaakjes betrokken te raken, terwijl ik druk bezig was met mijn eigen werk. Het laatste wat ik wilde, was zijn problemen erven... laat staan zijn hedgefonds.

‘Ik wil hier niet bij betrokken raken,’ zei ik uiteindelijk alleen.

‘Wat er bij het Jeugdfonds voor de Kunsten heeft plaatsgevonden staat hier los van. Al het geld in het hedgefonds is wit. Dat zweer ik je. Ik kan heus wel weer opkrabbelen na al dit gedoe, maar niet zonder jouw hulp. Laten we een keer praten. Ik zal alles voor je uitschetsen en dan zie jij wat er op het spel staat.’

Ik aarzelde even. Hij zat diep in de problemen en hoewel zijn ethiek me misselijk maakte, was hij wel mijn vader. Ik kon op z'n minst een keer naar hem luisteren, ook al was ik dan niet van plan mijn nek uit te steken om zijn geld te beschermen. Nou ja, ons geld, aangezien ik zijn enige erfgenaam was en hij liever alles zou verbranden dan een cent aan mijn moeder na te laten.

‘Ik ben bezig met een grote renovatie dus ik heb momenteel weinig tijd.’

‘Het hoeft niet lang te duren. Ik kom deze week wel even langs op de bouwplaats.’

Ik wilde hem niet eens in de buurt van mijn project hebben. ‘Liever niet. Laten we gaan lunchen. Ik stuur wel een berichtje waar en wanneer.’

‘Oké. Bedankt.’

Nu klonk er een kwetsbaarheid in zijn stem door die me angst aanjoeg, een vleugje wanhoop waar eens alleen gerechtvaardigde, onbevreesde toewijding aan zijn werk had doorgeklonken.

Ik hing op en staarde door het raam naar de skyline. Nog zo’n uitzicht dat miljoenen waard was. Maar goed, dat was ik ook. Mijn vader had gelijk: geld was altijd een stabiele factor in mijn leven geweest - geld dat hij op iedere mogelijke, smerige manier had vergaard, bleek nu. Ik had mijn deel aangenomen en ermee gespeeld in mijn vastgoedondernemingen. Maar ik zou nooit in zijn voetsporen treden en geld tussen rekeningen, landen en investeringen doorsluizen en me bezighouden met de opties, toekomst en formules die alleen zinnig leken voor geldwolven zoals mijn vader.

En toch was dat precies wat hij me ging proberen te verkopen als we dan samen gingen lunchen: een leven dat ik nooit had gewild.

Ik keek op mijn horloge en liep naar de deur. Ik was laat, kwaad en kon niet wachten al die frustratie los te laten op de mooie, verwende Olivia Bridge.

Hoofdstuk 2

WILL

De maître d'hotel bracht ons naar een tafel achterin Artu, het chique restaurant dat ik als locatie voor ons diner vanavond uitgekozen had. Olivia zat achterover in haar stoel geleund en staarde naar het verlichte scherm van haar telefoon. Haar knieën waren over elkaar geslagen onder een zwartwit, kanten kokerrokje dat haar heupen en bovenbenen nauw omsloot. Haar eenvoudige zwarte blouse was smaakvol en onthullend tegelijkertijd. Ik vermoedde dat ze haar kleding zorgvuldig had uitgekozen om een professionele indruk te maken – met uitzondering van die twaalf centimeter hoge hakken die ik het liefst op mijn schouders zou willen voelen.

Toen ik aan kwam lopen, was haar glimlach gespannen en trok ze haar schouders iets op. 'Je bent er. En dan te bedenken dat jij bang was dat ik jou zou laten zitten.'

Ze was boos. Ik zweeg even, want dat temperament van haar raakte een zwakke plek in mij. Ik kon niet wachten die hooghartige houding uit haar te neuken. Mijn bloed stroomde richting één plek toen ik voor me zag hoe haar lichaam gracieus voor me zou buigen en ze zich schreeuwend aan een orgasme overgaf, ik hard op weg naar het mijne.

Ik ging tegenover haar zitten en liet mijn adem ontsnappen. Dit was niet het moment om die wens onder woorden te brengen, want ze was geen sletje in een bar. Olivia Bridge was hoogopgeleid, had hoge standaarden en een hoogdravende manier van doen. Daar moest ik voorzichtig mee omspringen om te krijgen wat ik hebben wilde en dan had ik het nog

niet eens over de mogelijke problemen met haar broers als zij te weten kwamen wat voor voorstel ik haar ging doen.

‘Ik kreeg een belangrijk telefoontje.’ Nauwgezet legde ik mijn servet op mijn schoot. ‘Ben je hier al eens eerder geweest?’

‘Een paar keer,’ zei ze kortaf. Toen richtte ze haar aandacht op het menu en negeerde me volkomen.

Het duurde niet lang voor de ober onze bestellingen kwam opnemen. Toen hij weer weg was, leek de lucht om ons heen geladen met mogelijkheden. Dit leek me het juiste moment om haar binnen te halen.

‘Je ziet er prachtig uit, Olivia.’

Ze streek een lok donkerbruin haar achter haar oor. Dat gebaar, evenals de manier waarop ze mijn blik ontweek, liet me weten dat ze niet immuun was voor mijn openlijke blijk van bewondering. ‘Dus je wilde de plannen bespreken?’

‘Ik wil jou graag eerst beter leren kennen,’ prevelde ik.

Ze haalde diep adem en vlocht haar handen voor zich in elkaar. ‘Je kent mijn broers al. Waarom heb je nu plots interesse in mij?’

‘Als ik iets zie dat ik wil, ga ik er meteen achteraan. Zo impulsief ben ik nu eenmaal.’

‘En wat wil je dan precies van me?’

Zachtjes liet ik mijn adem ontsnappen. Ik wilde zoveel... zoveel stoute, heerlijke dingen. Mijn hand gleden naar de hare en trok hem zachtjes naar me toe. Haar lippen weken vaneen en een beverige ademteug ontsnapte haar. Haar getinte huid voelde zijdezacht aan. Mijn vingers gleden van haar pols naar het koele metaal van haar armband. Er hing een kleine bedel aan. Een kroontje, met diamantjes op de punten.

‘Wat mooi.’

‘Van mijn ouders. Een cadeautje voor mijn afstuderen.’

De radertjes in mijn hoofd begonnen te draaien. Ik wist al zoveel over Olivia dat het bijna niet eerlijk was dit spelletje met haar te spelen, maar ik kon het niet helpen.

‘Vassar?’

‘Smith.’

Ik trok verrast mijn wenkbrauwen op. ‘Goede school, alleen dames. Interessant. Daar heb je vast die scherpe tong vandaan.’

Ze schoot in de lach en trok haar hand terug. ‘Het was zeker verfrissend, vier jaar doorbrengen zonder een stel elitaire chauvinisten om over alles wat ik zei heen te walsen.’

‘Vrouwenstudies?’

‘Beeldende kunst. En jij dan? Laat me raden...’ Ze perste haar lippen op elkaar alsof ze daadwerkelijk nadacht. ‘Brown.’ Haar ogen begonnen te glimmen.

Ik zweeg. Ik wilde niet toegeven dat ze gelijk had en was verbijsterd dat ze leek te genieten van een spel dat ik lang geleden voor mijn eigen vermaak had verzonnen.

‘Waarom Brown?’

‘Ivy league, want dat kon je familie zich duidelijk veroorloven. Maar dan wel hip en progressief, want je paste niet helemaal in het plaatje.’

‘O, ja?’

‘Ik ken maar weinig mannen met jouw achtergrond die zich op bouwplaatsen vies willen maken.’

Ik schoot in de lach. ‘Aha, juist. Het is maar goed dat Tom alsnog de juiste introductie heeft verzorgd. Je had echt geen afspraakje met me gemaakt als je geen vermoeden had van wat ik op mijn belastingpapieren invul.’

Ze rolde met haar ogen en ik kon een grijns niet bedwingen.

Het zou niet zo leuk moeten zijn om een vrouw op stang te jagen.

‘Ik zou raden naar je vaders beroep, maar dat weet ik uiteraard al.’

‘Insgelijks,’ zei ze met een kort glimlachje.

Dat snelle antwoord bracht me even van mijn stuk. Als buitenstaanders iets over de situatie zeiden, was mijn eerste neiging altijd mijn vader te verdedigen, maar wat hij gedaan had, was simpelweg schofterig. Desalniettemin waren we nog steeds familie.

‘Kijk eens aan, daar wachtte ik al op.’

Haar koele blauwe ogen vertoonden heel even een spoor-tje wroeging, alsof ze zich wilde verontschuldigen maar daar te trots voor was. Maar ik zat niet op haar excuses of haar medelijden te wachten.

Normaal gesproken zou ik me misschien zorgen hebben gemaakt over de connectie tussen onze families. Onze vaders hadden allebei op Wall Street gewerkt en deelden ongetwijfeld meerdere zakelijke connecties. Maar de reactie van haar ouders op het voorstel dat ik haar wilde doen, interesseerde me niet zo. Ik maakte me meer zorgen dat de reputatie van mijn vader een belemmering zou vormen om haar in mijn bed te krijgen.

Ik nipte van mijn wijn en keek naar de manier waarop haar volle lippen zich om de rand van haar wijnglas sloten toen zij hetzelfde deed en vervolgens haar tong over haar lippen liet glijden.

‘Je bent alleenstaand,’ zei ik. Dat mocht ik in elk geval verdomme wel hopen.

‘Momenteel wel.’

‘Dat is mooi voor mij, maar waarom?’

Ze trok een wenkbrauw op.

‘Mooi, de beste opleiding die je maar kunt kopen en afkomstig uit een rijk gezin. Je had allang uitgehuwelijkt moeten zijn, of mis ik nu iets?’

Ze liet haar wijnglas bij de voet ronddraaien en keek er bedachtzaam naar. ‘Niet dat het je ook maar iets aangaat, maar ik ben net een jaar geleden naar de stad verhuisd en heb me nog niet helemaal gevestigd. ‘Uitgehuwelijkt worden’ staat niet hoog op mijn lijstje. Op dit moment houd ik me alleen bezig met Cameron en Darrens uitbreiding van de sportschool. Ik heb me aan dat project gewijd en nu schop jij het door de war.’

Ik trommelde met mijn vingers op het tafelkleed. ‘Gaat dit om die wand?’

‘Die wand en alle andere veranderingen die jij wilt doorvoeren die afbreuk doen aan onze visie.’

‘Wat als ik je zou zeggen dat je vanaf nu de volledige controle over de renovatie zou kunnen krijgen?’

Ze knipperde even met haar ogen. ‘Ik dacht dat je een beperkt budget had?’

Ik haalde mijn schouders op en tuitte mijn lippen. ‘Overtuig me er maar van dat ik het los moet laten.’

Ze slikte, maar haar ogen begonnen te glimmen. ‘Nou, bepaalde esthetische keuzes onderscheiden ons van andere...’

‘Overtuig me vanavond. Bij mij thuis.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Je weet wel wat ik bedoel. Ik wil je graag beter leren kennen. Veel beter, zelfs.’

Haar zachte lippen weken uiteen, maar ze bleef me even zwijgend aankijken. Daarna zei ze: ‘Je kent me duidelijk niet

als je verwacht dat ik na een etentje en een wijntje met je naar bed ga.'

'Ik ken je misschien wel beter dan jij jezelf.'

Ze lachte kort. 'Dat betwijfel ik ten zeerste.'

Die handschoen nam ik op; na haar opmerking over mijn vader kon ik het niet nalaten haar op haar plek te zetten.

'Je stinkt naar privileges, Olivia. Je doet alsof je onafhankelijk bent, maar je gebruikt nog altijd de creditcards van je ouders. Je grootste motivators zijn sociale verwachtingen en een sluimerende faalangst. Je bent van nature mooi, maar die moeiteloze schoonheid die je uitstraalt, heeft je ouders waarschijnlijk een fortuin gekost. Je vereist perfectie, van je designerkapsel tot je manicuurde kleine teentjes. Ik durf te gokken dat je een keer per maand naar een schoonheidssalon gaat om je mooie kutje te laten waxen, niet omdat je het met iemand doet, maar omdat een bos schaamhaar tegen je debutantenreligie ingaat.'

'Fuck you,' snauwde ze.

Even stierf het rumoer om ons heen weg, maar ik nam niet de moeite te kijken wie van onze burens aanstoot aan ons had genomen. In plaats daarvan kreunde ik gefrustreerd; ik had duidelijk een snaar geraakt en nu kon ik aan niets anders denken dan mijn mond op haar kale kutje.

'Graag, prinsesje. Wanneer ben je voor het laatst echt grondig geneukt?'

Eigenlijk verwachtte ik nu dat ze het restaurant uit zou stormen. Ik had haar op meerdere manieren beledigd en het hoofdgerecht stond nog niet eens op tafel. Maar de vastberaden blik in haar ogen vertelde me iets anders. Er laaide een vuur op dat me liet weten dat ze stand zou houden, of beter nog, terug wilde vechten – en wilde winnen.

Haar wangen waren roze en toen ze naar haar wijnglas reikte, trilde haar hand lichtjes. Als ze niet van mijn leeftijd was geweest, had ik gedacht dat ze nog maagd was. Dat ze op het gebied van intimiteit nog veel te leren had, stond in elk geval als een paal boven water.

Ze slikte en zette haar glas met een klap weer neer. ‘Wat ben jij een boer, zeg.’

Ik glimlachte. Tijd voor de volgende ronde.

‘Ik geniet gewoon van de kunst der ondeugd en ik denk dat dat voor jou ook kan gelden. Wat zeg je ervan, Olivia? We kunnen af en toe eens van elkaar genieten en in ruil daarvoor laat ik je mijn geld als Monopoly-geld gebruiken waar het de renovatie betreft. Dan maak je je broers blij, je maakt mij blij en ik zorg ervoor dat jij ook blij bent.’

Ze hief haar kin weer. ‘Ik ben niet te koop.’

‘Daar ben ik me zeker bewust van. Maar dit gaat ook niet om geld. Dit gaat om krijgen wat je hebben wilt – en ik krijg ook wat ik hebben wil.’

Ze sloeg haar armen over elkaar en zweeg. Arm rijk meisje, dat ze zich zo in de kaart liet kijken. Als de aantrekkingskracht tussen ons zo sterk was als ik dacht, zou ze zichzelf zonder meer verleiden met dit vooruitzicht, wat ze verder ook mocht vinden.

Ik leunde naar voren en keek haar doordringend aan. ‘Laat ik duidelijk zijn, Olivia. Ik ben niet geschikt voor een relatie en een geschikte echtgenoot ben ik al helemaal niet. Ik ben het type waar je mee aanrommelt tot je de juiste man tegenkomt, de man die je ouders wel goedkeuren. Maar ik ben rijk en ik heb connecties, dus je kunt rustig met me gezien worden. En je zult er al snel achter komen dat ik wat orgasmes betreft mijn vak meer dan versta. Als je op mijn voorstel ingaat, zul je het